

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **SKI Beskydy, s.r.o.**, se sídlem Mosty u Jablunkova 1111, v řízení zastoupeného JUDr. Markem Jakubíkem, advokátem se sídlem Český Těšín, Havlíčkova 12, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2012 č.j. 3330/1.30/12/14.3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 8.10.2012 č.j. 3330/1.30/12/14.3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.114,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Marka Jakubíka, advokáta se sídlem Český Těšín, Havlíčkova 12.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 6.8.2012 č.j. 12600/10.71-D/12/14.3, jímž byl žalobce uznán odpovědným, že nejméně dne 15.3.2012 umožnil fyzickým osobám P. M., K. K. a Z. P. výkon práce obsluha lyžařských vleků na pracovišti SKI areál Mosty u Jablunkova, na základě objednávky, bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, když jejich vzájemný vztah a jejich spolupráce vykazovala všechny znaky závislé práce, která může být podle § 3 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu, tedy umožnil uvedeným fyzickým osobám výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1. zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném v r. 2012 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), čímž se dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což mu byla podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval možnými dopady udělené pokuty a nezkoumal dostatečně majetkové poměry a finanční situace žalobce. Došlo tak k uložení sankce likvidačního charakteru.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, když pokutu žalobci uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí stanoveného § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

B.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 7.1.2013 č.j. 78 Ad 74/2012-24 byl k návrhu žalobce přiznán žalobě odkladný účinek.

C.

S ohledem na argumentaci stran podepsaný soud usnesením ze dne 15.5.2014 č.j. 78 Ad 74/2012-31 řízení přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13, o návrhu na zrušení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“.

Ve věci, pro kterou bylo toto řízení přerušeno, rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 9.9.2014, nalus.usoud.cz,, kterým vyslovil, že ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti je ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ v rozporu s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, protože uvedené ustanovení zrušil s účinností vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž pohříchu dosud nedošlo.

Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, proto bylo výrokem I. tohoto rozsudku podle § 48 odst. 4 s.ř.s. vysloveno, že se v řízení pokračuje.

D.

Ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti tak dosud zní: *„Za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.“*

Jakkoli tedy dosud nebylo účinně ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušeno, a jakkoli se uvedený nález stane závazným pro zdejší soud v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky (č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů) ve spojení s § 58 odst. 1 zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, až vyhlášením nálezu ve Sbírce zákonů, má podepsaný soud za situace, kdy je již jasno, jak Ústavní soud rozhodl a zveřejnění ve Sbírce zákonů je jen otázkou času, za rozporné se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, aby nutně vyčkával svého rozhodnutí až do zveřejnění předmětného nálezu zákonem předvídaným způsobem. Úkolem soudů je totiž poskytnout účastníkům rychlou a účinnou ochranu jejich práv [§ 6 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) užitého dle § 64 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)]. To je nutno zdůraznit i v návaznosti na situaci, kdy zdejší soud v senátních věcech vyřizuje v současnosti poslední věci napadlé v r. 2012, žaloba v této věci došla soudu 13.11.2012, a je povinností soudu projednat a rozhodnout věci v pořadí, v jakém mu došly (§ 56 odst. 1 s.ř.s.).

Za této situace soud respektuje vyhlášený nález a ke slovům „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ obsaženým v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti nepřihlíží – vychází tedy z rozpětí výše pokuty podle tohoto ustanovení 0 – 10 mil. Kč.

E.

Vycházejí z uvedených premis, krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí k výši pokuty zdůraznil, že pokutu ukládá na samé spodní hranici zákonného rozpětí, kdy co do poměrů účastníka vycházel ze zapsaného předmětu

činnosti žalobce, zařazení do kategorie zaměstnavatelů s 10-19 zaměstnanci a ze skutečnosti, že nebyl prohlášen žalobcův úpadek.

V odvolání žalobce namítal, že uložená pokuta má pro něj likvidační charakter. Zdůraznil globální ekonomickou krizi, skutečnost, že v letech 2010 a 2011 skončil ve ztrátě a v roce 2012 opět generuje ztrátu, k čemuž odkázal na účetní závěrky zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku.

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí znovu zdůraznil uložení pokuty na samé dolní hranici zákonného zopětí, přičemž toliko bez dalšího uvedl, že oblastní inspektorát neopomenul přihlédnout k majetkovým poměrům žalobce.

Krajský soud má za to, že postup správních orgánů, zejm. žalovaného, by bylo možno aprobovat jen za situace, kdy by částka 250.000,- Kč mohla být skutečně považována za spodní hranici zákonného rozpětí výše předmětné pokuty za jiný správní delikt (nikoli přestupek). Pak by totiž ani prokázání sebesvícelnější finanční a majetkové situace žalobce nemohlo vést správní orgány k uložení pokuty v nižší výši.

Vychází-li však soud z dolní hranice tohoto rozpětí 0 Kč, nemohou již shora uvedené závěry správních orgánů (jakkoli respektovaly platnou a účinnou právní úpravu) obstát. Soudy rozhodující ve správním soudnictví totiž dlouhodobě a neměnně judikují, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 č.j. 1 As 9/2008-133, Sb. NSS 2092/2010, www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě k poměrům žalobce přihlédl toliko oblastní inspektorát, vycházející z jediných údajů, které měl v době svého rozhodování k dispozici; i přitom byl však ve svých úvahách limitován spodní hranicí pokuty 250 000 Kč. Na zkoumání majetkových poměrů žalobce pak zcela rezignoval žalovaný, a to i přesto, že svícelné majetkové a finanční poměry byly žalobcem v odvolání namítány a žalobcem byl označen i důkaz k jejich prokázání – účetní závěrky zveřejněné a všeobecně dostupné ve sbírce listin obchodního rejstříku, jak jsou zveřejněny i způsobem umožňujícím dálkový přístup (v žalobcově případě na adrese <https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-firma?subjektId=218101>). K tvrzením žalobce o jeho ztrátovém hospodaření, dopadech globální finanční krize na podnikání v Mostech u Jablunkova a likvidačním charakteru pokuty se přitom nikterak nevyjádřil. Neosvětlil tedy, proč nejsou dány důvody pro uložení pokuty ve výši nižší než 250 000 Kč (krom limitu zákonné úpravy, k němuž však již dnes nelze přihlížet – viz výše).

V důsledku toho, že žalovaný se při hodnocení kritérií pro výši pokuty spolehl na zákonný limit, který byl shledán protiústavním, zatížil své rozhodnutí protiústavností, jejíž

shledání má za další následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Proto krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

F.

Pro úplnost soud dodává, že si je vědom návrhu žalobce na moderaci pokuty i výzvy Ústavního soudu ke zkoumání možností moderace (bod 36. odůvodnění nálezu Ústavního soudu).

Takový postup by však byl možný jen v případě, pokud by napadené rozhodnutí obsahovalo úvahu přezkoumatelnou i bez přihlížení ke spodní hranici zákonného rozpětí předmětné pokuty, přičemž – jak shora popsáno – o takový případ se v nyní posuzované věci nejedná. Za situace, kdy napadené rozhodnutí žádnou úvahu o přiměřenosti pokuty majetkové a finanční situaci žalobce neobsahuje, není úkolem soudu činnost správního orgánu nahradit a samostatně tuto otázku zhodnotit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2010 č.j. 7 As 70/2009-190, Sb. NSS 2341/2011, www.nssoud.cz).

G.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek z žaloby	3.000,- Kč
b) zaplacený soudní poplatek z návrhu na přiznání odkladného účinku	1.000,- Kč
c) náklady právního zastoupení advokátem	
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
1) příprava a převzetí věci	3.100,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů	

advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,- Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	714,- Kč
<i>Celkem</i>		<i>8.114,- Kč</i>

Ačkoli advokát poskytl žalobci další úkon právní služby – vyjádření ze dne 29.9.2014, v tomto vyjádření (jakkoli třístránkovém) toliko zkonstatoval dosavadní stav věci (známý již z žaloby) a odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 9.9.2014, jichž si musí být zdejší soud plně vědom již jen proto, že právě za účelem vyčkání tohoto nálezu toto řízení přerušoval. Tyto náklady právního zastoupení žalobce proto soud nepokládá za náklady, které by byly vynaloženy důvodně (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), tzn. za náklady, jejichž náhrada by žalobci příslušela.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.114,- Kč, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám advokáta, která žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 2. října 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu